

РЕШЕНИЕ

№ 123

гр. Ловеч, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря ХРИСТИНА ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА Въззивно гражданско дело № 20234300500250 по описа за 2023 година

за да се произнесе съобрази:

Производството е по чл.258 и сл.от ГПК,във връзка с чл.344,ал.1,т.1-4,вр.с чл.328,ал.1,т.10 от КТ.

С Решение № 174/12.05.2023г.,постановено гр.д.№183/2023г. РС-Ловеч е отхвърлил исквете на О. Н. П. от гр.Л., против СУ „С.С.К.М.“-гр.У.,представявано от Я.Ц.-А.- *****, с правно основание чл.344,ал.1,т.1 от КТ- за признаване на уволнението й, обективизирано в Заповед № 283/31.01.2023г. на Директора на училището, за незаконно и неговата отмяна, иск по чл.344,ал.1,т.2 от КТ за възстановяване на предишната работа - „*****“ при СУ „С.С.К.М.“-гр.У., иск по чл.344,ал.1,т.3 във връзка с чл.225,ал.1 от КТ за заплащане на обезщетение в размер на 15.65лв. за времето, през което е останала без работа поради уволнението й, за периода от издаване на Заповед №283/31.01.2023г. до датата на завеждане на делото-08.02.2023г., ведно със законната лихва върху сумата до окончателното изплащане, като неоснователни и недоказани. Съдът е оставил без разглеждане искът с правно основание чл.344,ал.1,т.4 от КТ за допускане на поправка в основанието за уволнение, вписано в трудовата книжка, като недопустим и е прекратил производството по делото в тази част. О. Н. П. е осъдена да заплати на СУ

„С.С.К.М.“-гр.У., 1300(хиляда и триста)лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение. Отхвърлено е искането на О. Н. П. за присъждане на направените от нея разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

Постъпила е жалба от О. Н. П. от гр.Л.,чрез пълномощник адв.Б.-ЛАК, срещу Решението. Обжалва го в изцяло и твърди, че е неправилно и незаконосъобразно. Не се съгласява с мотива на съда,че не е нарушение на процедурата неизпращането на предизвестие по реда на чл.326,ал.2 от КТ,с аргумент,че в обжалваната заповед работодателят е предвидил изплащане на обезщетение по реда на чл.220 от КТ. Възразява,че е неправилно основанието,на което е прекратено трудовото й правоотношение. Неправилно е посочено чл.328,ал.1,т.10 от КТ, тъй като още към момента на сключване на прекратения трудов договор П. вече е била навършила предвидената възраст,даваща й право да получи право на пенсиониране. Като допълнително основание за незаконност на прекратяването сочи наличие на дискриминационна преценка спрямо нея,с оглед оставането на работа и на други лица,придобили право на пенсия по общия ред.Твърди,че е доказала в производството наличието на факти,от които да може да се предполага,че е била жертва на дискриминация,които водят до разместване на доказателствената тежест върху работодателя съгласно чл.9 от ЗЗДискриминация. Твърди,че са налице и предпоставките на чл.4,ал.2 от ЗЗД-т.н.“пряка дискриминация“,а също и на чл.4,ал.3-т.н.“непряка дискриминация“.

Моли да се отмени обжалваното решение и отмени атакуваната заповед за прекратяване на трудовото й правоотношение,със уважаване и останалите предявени искове.

В срока по чл.263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от СУ“С.С.К.М.“-гр.У.,представявано от директора Я.К.Ц.-А.,чрез пълномощник адв.Д.П.-ЛАК. Счита въззивната жалба за неоснователна,а обжалваното решение за правилно и законосъобразно.Споделя приетото от съда,че отправянето на предизвестие не е задължителен елемент от фактическия състав на уволнението,с оглед възможността да се определи обезщетение по реда на чл.220,ал.1 от КТ. Аргументира се със съдебна практика. Развива,че последица от неспазване на изискването за отправяне на предизвестие е задължението да се плати обезщетение,а не незаконност на прекратяването на трудовия договор. Споделя и тезата на съда,че няма правно значение на кое от двете основания се е позовал работодателят при прекратяване на трудовото правоотношение- т.10 или т.10б от чл.328,ал.1 на КТ. По делото категорично е установено, че към момента на сключване на трудовия договор П. не е била упражнила правото си на пенсия-видно от справката от НОИ го е сторила една година по-късно,когато с Разпореждане от 11.07.2022г. й е отпусната пенсия. По третото оплакване за проява на дискриминационно отношение към нея развива,че не е основание за отмяна на оспорваната заповед,тъй като в хипотезата на чл.328,ал.1,т.10 от КТ работодателят не е задължен да извършва подбор.

По изложените съображения моли да се потвърди обжалваното решение и се присъдят направените във въззивното производство разноси.

В съдебно заседание страните се представляват от пълномощниците им,които

поддържат вече заявените позиции.

От събраните по делото доказателства-приложения по гр.д. №183/2023г.на РС-Ловеч и становищата на страните, преценени по отделно и в съвкупност, съдът приема за установено следното:

По допустимостта на въззивното производство съдът се произнесе с определението си по чл.267 от ГПК, като прие, че е обоснована. Въззивната жалба е подадена е в срок и от легитимирано лице. Отговаря на изискванията на чл.262, във вр.с чл.260 и чл.261 от ГПК и съдът я приема за редовна. В срок е постъпил и отговорът на въззивната жалба.

При проверката си по реда на чл.270 от ГПК въззивната инстанция не открива пороци, водещи до нищожност. Не са налице и основания за недопустимост на първоинстанционното решение. С оглед на това съдът преминава към проверка по реда на чл.271 от ГПК по същество на правилността на атакуваното решение.

По същество.

Не се спори по делото, че ищецът О. Н. П. е заемала длъжността „*****“, в Средно училище „С.С. К.М.“ - гр. У..

Със Заповед № РД-12-321/05.07.2021г. Началникът на РУО-Ловеч е прекратил трудовия договор с ищцата считано от 05.07.2021г., с предизвестие, с посочено основание поради „*придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст*“. На същата дата училището е сключило нов Трудов договор №499/05.07.2021г. с П., с който е наета на основание чл.67, ал.1, т.1 от КТ, на длъжността „*****“ на училището, считано от 05.07.2021г. С допълнителни споразумения с №331/03.05.2022г. и с №475/12.09.2022г. е изменян размерът на трудовото ѝ възнаграждение. По делото е приложена длъжностната характеристика за заеманата от ищеца длъжност, запознаването с която е удостоверила с подписа ѝ. Приложени са и уведомленията по чл.62, ал.5 от КТ.

Със Заповед №283/31.01.2023г. Директорът на училището е прекратил трудовия договор с О. П. считано от 01.02.2023г., с посочено основание чл.328, ал.1, т.10 от КТ- „*поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст*“. В заповедта е разпоредено на служителя да се изплатят обезщетения по чл.220, ал.1 от КТ- за неспазения срок за отправяне на предизвестие- 6259.68лв. и по чл.224, ал.1 от КТ- за неизползван платен отпуск- 519.36лв. Заповедта е връчена на П. на 31.01.2023г. в присъствието на двама свидетели.

Не се спори, че посочените обезщетения- по чл.220, ал.1 от КТ и по чл.224 от КТ са изплатени на ищцата. Ответникът е представил фиш и две нареждания от 09.02.2023г. и 24.02.2023г.

Приложено е и копие от трудовата книжка на ищеца, от която се установява, че не е вписано основание за прекратяване на последното трудово правоотношение (оспорваното). В съдебно заседание съдът е направил констатации за идентичност с оригинала на трудовата

книжка.

Съдът е изискал справка и от ТП на НОИ-Ловеч е посочено, че на ищеца е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от дата - 11.07.2022г., с Разпореждане №***** от 18.07.2022г.

От СУ „С.С.К.М.“ - гр.У. е представена справка за работещите пенсионери към 31.01.2023г. От нея се установява, че на работа са останали общо пет лица, от които трима учители, един педагогически съветник и един касиер-домакин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че е сезиран с обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 344 ал.1, т.1, т.2, т.3 и т.4 от КТ, за признаване на уволнението на ищеца със Заповед №283/31.01.202г. на Директора на СУ „С.С.К.М.“ - гр.У., за незаконно и отмяната му, за възстановяване на ищеца на предишната работа - „*****“, за заплащане на обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ за времето, през което е останала без работа - претендира се за периода от издаване на заповед № 283/31.01.2023г. до датата на подаване на исковите - 08.02.2023г., в размер на 15.65лв., за поправка на основанията за уволнение, вписано в трудовата й книжка.

Първоинстанционният съд е приел, че няма значение кое от основанията – по т.10 или по т.10б на чл.328, ал.1 от КТ е посочено в оспорваната заповед, тъй като към момента на постановяването й са били налице всички описани там основания за прекратяване на трудов договор с пенсионер.

Съставът на ОС-Ловеч не се съгласява с този извод. Посоченото в оспорваната заповед основание за прекратяване на трудовия договор с ищеца, е неправилно, тъй като не отговаря на фактите по трудовото правоотношение към момента на прекратяването му. Категорично е установено, че последният трудов договор с ищеца (Трудов договор №499/05.07.2021г.) е сключен с нея след като вече е била придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Както се посочи по-горе - на същия ден със заповед началникът на РУО-Ловеч е прекратил предходния й трудов договор именно на това основание - „*придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст*“. Касае се за основание, което представлява събитие с еднократно проявление, а не периодични и повтарящи се действия. Правото на пенсия се придобива веднъж и това право възниква към определен момент. В случая релевантния за спора факт - на придобитото право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, е настъпил преди сключването и е бил налице към момента на възникване на процесното правоотношение. Към този момент ищецът е била на 62 години - т.е. при наличие на право за пенсиониране по реда на чл.68 от КСО (няма данни да се е възползвала от облекченията за учители, съгл. чл.69в от КСО). Затова няма как това основание да се използва отново, дори и при нововъзникнало трудово правоотношение. Категорично е установено, че още при сключването на трудовия договор ищецът е попадала в тази категория служители и това обстоятелство е следвало да бъде съобразено. В този смисъл е и съдебната практика, която приема, че „...основанието за уволнение по точка 10 на чл.328, ал.1 от КТ - при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, представлява определен юридически факт, който трябва да е възникнал след сключване на

трудовия договор и при наличието на който уволнението може да бъде извършено законосъобразно..“ (Реш.№884/09 от 26.07.201 г. по гр.д.№381/2009г.,IV ГО на ВКС, Реш. №838/17.12.2010г.,по гр.д.№1739/2009г., на IV ГО на ВКС, Опр.№193/16.03.2022г.,пост. по гр.д.№3225/2021г., III ГО на ВКС, Опр.№649/21.07.2022г. по гр.д.№910/2022г., III ГО на ВКС)

Не може да се сподели и аргумента за приложимост на хипотезата на т.10б от цитираната разпоредба,тъй като същата изисква трудовото правоотношение да е възникнало след като вече служителят е придобил право на пенсия и го е упражнил. Тук ищецът е упражнила правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст една година след сключване на трудовия договор-считано от 11.07.2022г. Разпоредбата на чл.328,ал.1,т.10в от КТ намира приложение единствено в случаите, когато при възникване на трудовото правоотношение служителят вече е придобил и упражнил правото си на пенсия.

По изложените съображения съставът приема,че приетото основание за прекратяване на трудовия договор по чл.328,ал.1,т.10 от КТ-поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, не е било налице, поради което не може да се приеме,че работодателят е упражнил законосъобразно правото си на прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца. Искът по чл.344,ал.1,т.1 от КТ за признаване на прекратяването на трудовия договор за незаконно и отмяната му е основателен и доказан и следва да се уважи.

Като последица основателен е и искът за възстановяване на ищеца на длъжността „*****" в СОУ”Т. К.”-Л..

Основателен е и искът за заплащане на обезщетение за времето, през което О. Н. П. е останала без работа, което съгласно посоченото в заповедта е от 01.02.2023г. до подаване на исковата молба на 08.02.2023г. Обосноваването на тази претенция е в доказателствената тежест на ищеца и в подкрепа П. е представила трудовата ѝ книжка, където не е отбелязано да е започвала нова работа за този период. Затова и тази претенция следва да се уважи и се присъди обезщетение по чл.225,ал.1 от КТ в търсения размер от 15.65лв.,ведно със законната лихва върху него от 09.02.2023г.до окончателното му изплащане.

Съставът се съгласява с приетото от РС-Ловеч по отношение иска с правно основание чл.344,ал.1,т.4 от КТ. Както е установено от констатацията по приложената трудова книжка,в нея не е вписано основание за прекратяване на последното трудово правоотношение. Затова в тази част първоинстанционното решение следва да се потвърди,като правилно.

Неоснователни са възраженията на ищеца за порок на заповедта поради неспазване на срока на предизвестие. Не влияе на законността на обжалваната заповед неспазването на това изискване при прекратяване на трудовия договор. Видно е,че работодателят е отчел това обстоятелство и изрично е разпоредил да се изплати дължимото обезщетение по реда на чл.220,ал.1 от КТ. От приложените по делото преводни нареждания

е видно, че обезщетението е и изплатено.

Съставът споделя и мотивите на РС-Ловеч за недоказаност на твърдението за наличие на дискриминационно отношение спрямо ищеца. На първо място П. не ангажира категорични доказателства за прилагане на критерия „възраст“ (както се уточнява пред въззивната инстанция в пледоарията по същество на пълномощника) при прекратяване на трудовото й правоотношение. От приложената справка за останалите служители в пенсионна възраст не се откриват други нейни колеги, заемащи идентична длъжност, а именно „заместник-директор..“. Не са представени доказателства за проявление на каквото и да е дискриминационно отношение към ищеца, което да навежда на предположението по чл.9 от ЗЗДискр. и да обосновава прехвърляне на доказателствената тежест върху работодателя. Не на последно място правото на подбор по чл.329 от КТ не е предвидено като ангажимент за работодателя при прекратяване на трудов договор със служител в пенсионна възраст

По изложените съображения съставът намира, че Решение №174/12.05.2023г., пост.по гр.д.№183/2023г.на РС-Ловеч следва да се отмени в частта, с която са отхвърлени предявените от О. Н. П. срещу СУ“С.С.К.М.“-гр.У. искове с правно основание чл.344,ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ и вместо това се признае за незаконосъобразна и отмени Заповед №283/31.01.2023г.на Директора на СУ“С.С.К.М.“-гр.У., да се възстанови ищецът на заеманата преди прекратяване на правоотношението длъжност „*****“, да й се присъди обезщетение по чл.225,ал.1 от КТ в размер от 15.65лв., дължимо за времето, през което е останала без работа от 01.02.2023г. до 08.02.2023г., ведно със законната лихва върху него от 09.02.2023г. до окончателното му изплащане. Решението следва да се потвърди в частта, с която съдът е оставил без разглеждане, като недопустим иска с правно основание чл.344,ал.1,т.4 от КТ за допускане на поправка в основанията за уволнение, вписано в трудовата й книжка.

По разноските.

При този изход на производството в тежест на работодателя следва да се присъдят дължимите държавни такси върху двата уважени неоченьяеми искове-съгл.чл.3 от Тарифа ГПК-от по 80лв., такса върху оценяемия иск, която съгласно чл.1 от Тарифата е в размер на 50лв., или общо 210лв. За въззивното производство се дължи такса съгласно чл.18 от Тарифа ГПК в размер на 105лв. Сумите следва да се внесат по сметката на ОС-Ловеч.

Разноските на страните следва да се определят съразмерно с уважената/отхвърлена част от претенциите.

Ищецът е представила договор за правна помощ и съдействие с вписан като реално изплатен адвокатски хонорар от 1000лв. за първата инстанция, за въззивната не е представено. С оглед степента на уважените претенции следва да й се възстанови сумата от 750лв.

Ответникът също има право на възстановяване на направените разноски, съобразно с отхвърлената част от иска. Приложени са два договора за правна

помощ и съдействие с вписан като реално изплатен адвокатски хонорар от по 1300лв.за всяка инстанция.Съобразно с отхвърлената част от исковете има право на възстановяване на сумата 325лв. за всяка инстанция,т.е.общо 650лв.

Решението следва да се отмени и в частта на разноските и постанови ново в горния смисъл.

По изложените съображения ОС-Ловеч

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 174/12.05.2023г., постановено по гр.д.№183/2023г. на РС - Ловеч, В ЧАСТТА, с която са отхвърлени предявените от О. Н. П. с ЕГН *****, от гр.Л., ***, искове срещу СУ“С.С.К.М.“-гр.У., ***, представлявано от Я.Ц.-А. — *****, с правно основание чл.344,ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ и в частта на разноските, **като неправилно и вместо него ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна **Заповед №283/31.01.2023г.на Директора на СУ“С.С.К.М.“-гр.У.**,с която е прекратено трудовото правоотношение с О. Н. П. с ЕГН *****,от гр.Л.,***, на основание чл.328,ал.1,т.10 от КТ, считано от 01.02.2023г.

ВЪЗСТАНОВЯВА О. Н. П. с ЕГН ***, от гр.Л., *****, на заеманата преди работа „заместник-директор по учебната част“, в СУ“С.С.К.М.“-гр.У., ***, считано от датата, на която се яви на работа, но не по-късно от 14 дни от получаване на съобщението за възстановяването ѝ.

ОСЪЖДА СУ“С.С.К.М.“-гр.У., ***, представлявано от Я.Ц.-А. — *****, **да заплати на О. Н. П. с ЕГН *****, от гр.Л., *****, обезщетение по чл.225,ал.1 от КТ в размер от 15.65(петнайсет лева и шейсет и пет стотинки),дължимо за времето, през което е останала без работа- от 01.02.2023г. до 08.02.2023г., ведно със законната лихва върху него от 09.02.2023г. до окончателното му изплащане.

ОСЪЖДА СУ“С.С.К.М.“-гр.У., ***, представлявано от Я.Ц.-А. — *****, **да заплати** на Окръжен съд-Ловеч дължими държавни такси- по гр.д.№183/2023г. на РС-Ловеч- общо 210(двеста и десет)лева и по в.гр.д.250/2023г.на ОС-Ловеч — 105(сто и пет)лева.

ОСЪЖДА СУ“С.С.К.М.“-гр.У., ***, представлявано от Я.Ц.-А. — *****, **да заплати на О. Н. П. с ЕГН *****, от гр.Л., *****, направените разноски съразмерно с уважената част от исковете,в размер на 750(седемстотин и петдесет)лева-адвокатски хонорар.

ОСЪЖДА О. Н. П. с ЕГН ***,от гр.Л., *****, **ДА ЗАПЛАТИ на СУ“С.С.К.М.“-гр.У., *****, представлявано от Я.Ц.-А. — *****, направените разноски съразмерно с отхвърлената част от исковете,в общ размер на 650(шестстотин и петдесет) лева (по 325лв.за всяка инстанция).

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 174/12.05.2023г., постановено по гр.д.

№183/2023г.на РС-Ловеч, В ЧАСТТА, с която е оставил без разглеждане, като недопустим иска с правно основание чл.344,ал.1,т.4 от КТ за допускане на поправка в основанията за уволнение, вписано в трудовата й книжка.

Решението може да се обжалва пред ВКС на основание чл.280,ал.3,т.3 от ГПК и при наличие на предпоставките по ал.1 и ал.2, в 1-мечечен срок от уведомяването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____